El far del sud

Per EloiA el dg., 09/09/2007 - 09:00

Sopa de Cabra

-

Rock'nCat

Lletra original

La va trobar en una sala mig buida,Buscant un somni, fugint del dolor.Entrant pels ulls, va sentir mil espurnes,Aquella història va canviar-li el món.Va perdre-ho tot, la partida i la vida,Cada ciutat li esmicolava el cor.Només el far del sud, ell es mira,Segueix la flama fins que res no es mou.I empeny el sol, tan bruna, tan forta i prohibida,I es descorda la brusa, el seu cos un somriure viu.Et donaria amor, si poguessis tornar-me'n,Et donaria amor si ens poguessim mirar,Et donaria el món si poguessis parlar-me, Ho donaria tot si et pogués estimar.Tantes nits va pagar per tenir-la,Tantes excuses per anar tot sol,Però cada cop amb un plor la perdia,La llum s'apaga quan la sort es pon.I el seu record s'estimba en ciutats adormides,I somnia fins l'alba el seu far sense vida, trist.Et donaria amor...Tremolant, poc a poc surt del cine,Sessió de nit, avui ja és l'últim dia.S'endú el cartell, arriba a casa i l'espia,L'habitació es transforma en un món nou.I li escriu cent mil cartes, la busca i viatja,I el seu centre s'escapa, perd l'odre i la casa.I apaga el sol, tan bruna, tan feble i prohibida,I s'enfonsa en les ombres, el seu cos un somriure viu.Et donaria amor, si poguessis tornar-me'n,Et donaria amor si ens pogués ser veritat,Et donaria el món si poguessis parlar-me, Ho donaria tot si et pogués estimar.Et donaria amor.Et donaria el món si poguessis mirar,Et donaria amor si volguessis quedar-te,Ho donari atot si et pogués estimar.

Lletra traduïda

... o la litúrgia urbana.

Els autors de la cançó diuen que... Gerard Quintana: Al cinema hi he viscut alguns dels moments més bèsties de la meva vida; no m'ha calgut agafar un cotxe i anar a doscents per hora. Era un addicte a la Filmoteca. El viatge que et proporciona el cinema, l'experiència d'asseure't a la butaca i dir "fins després", aquella catarsi, és difícil d'explicar amb una cançó. Però va ser precisament el que vaig intentar amb "El far del sud". Voia parlar d'aquesta realitat, que no és real però que et pot arribar tant o més endins que qualssevol cosa vertadera.(...) Un dia que estava una mica boirós vaig entrar al cinema a veure una pel·lícula i vaig tenir un procés d'aquesta mena. La pel·lícula es deia "El faro del sur" d'Eduardo Mignogna. Vaig quedar fascinat pel personatge que encarnava Íngrid Rubio: una persona molt desgraciada, a qui se li morien els pares nom,és de començar la història, i que viatjava per l'Argentina buscant el seu lloc al món. Em vaig sentir identificat amb aquest personatge idealista que, tot i la tristesa que tenia, t'encomanava una vida bestial.(...) En Paul Fuster em deia que la música no la creem nosaltres, que som mers transmissors o receptors, que la música està pul·lulant per l'aire i que els músics tenim una antena que ens permet sentir-la i donar-li forma.

Litúrgia urbana [Xavier Melloni. "El cinema i la metamorfosi dels grans relats". Quaderns CiJ nº 124]

Totes les cultures coneixen aquests espais i temps de distensió, que en societats més unificades que la nostra tenen caràcter religiós. Però fins i tot en la nostra cultura secularitzada, els espectacles contenen una connotació sagrada i disposen dels seus propis rituals de relligament. (...) Litúrgia significa etimològicament "acció del poble". Cenyint-nos al nostre camp, el ritual del cinema comença per la consulta de la cartellera a casa, continua amb el desplaçament a la sala de cinema, amb la consegüent incertesa de si encara quedaran entrades disponibles. També la cua forma part integrant del ritual, així com la compra dels ingredients que es consumiran durant la projecció. Els revisors de les entrades són els guardians del temple que controlen el pas cap a la sala iniciàtica. Després d'ells ens introduïm per escales i corredors, per a finalment arribar al laberint de les butaques, on el següent iniciador, amb la seva torxa, ens col·loca en el nostre lloc precís. Després té lloc el despreniment de penyores i abrics. Les primeres llums que s'apaguen. Els tràilers i espots publicitaris van preparant el moment central. Finalment, s'enfosqueix per complet la sala i es produeix un silenci sacral. S'obre llavors la pantalla en tota la seva amplitud i puja el volum dels altaveus. Tot està disposat per absorbir la plena atenció de l'espectador i introduir-lo en una altra dimensió. El temps i espai habituals desapareixen i un és portat cap al món que apareix davant dels ulls. Precisament una de les coses que més distingeix una bona d'una mala pel·lícula està en la seva capacitat d'abstreure de l'espai-temps ordinaris. Si mirem el rellotge durant la projecció significa que la pel·lícula ha fracassat. Compleix la seva comesa quan aconsegueix traslladar-vos a altres coordenades, de les quals ens costa tornar en acabar la sessió. Tornem d'un estrany viatge on hem viscut la vida d'altres personatges, impregnats del seu món, carregats dels seus missatges i valors.